

შემორჩენენ თუ არა სომხეთის ტერიტორიაზე ბანჯგვდიანი დემონი-მონსტრები?

IX ს-ში ვინმე დიონისემ ტერ-მახრედან შექმნა მათიანი, რომლის შინაარსი მეცნიერებს ბოლომდე დღემდეც ვერ ამოუხსნიათ. ამჟამად ეს ხდენაწერი ვატიკანის ბიბლიოთეკაში ინახება, მისი 6 ფურცელი კი- ბრიტანურ ბიბლიოთეკაში. მასში

მოთხრობილია მოვლენები დაწყებული სამყაროს შექმნიდან ჩვ. წ.ა. 774 წლამდე; ბოლოს კი საკმაოდ საგურისხმო ამბავია აღწერილი.

„ჩვენი წვდომისთვის 774 წელს ბიზანტიის იმპერატორ დეონ IV გამეფებამდე ქვეყანაში შავი ჭირი მოვიწინვარებდა, მას შემდეგ კი გამოჩნდნენ საზარელი მხეცები, რომლებსაც არავის და არაფრის ეშინოდათ. არავის გაუბოლოდნენ და მრავალი ადამიანი მოკვდეს. გარეგნურად მგლებს ჰგავდნენ, პატარა, ვიწრო დრუნჩებით, ვრძელი ყურებით, ხოლო მურგის ტყავი ღორისას მიუგავდათ.

ამ უცნაურმა ცხოველებმა ხოხის მახლობლად, აბდინის კედლის უბანში მცხოვრებ მოსახლეობას დიდი ზარალი მიაყენეს. ზოგიერთ სოფელში ასზე მეტი ადამიანი შეჭამეს, სხვა სოფლებში – ოცი, ორმოცი, ორმოცდაათი. ადამიანების არ ეშინოდათ, ამიტომაც მათ ვერ უმკლავდებოდნენ. თუ მათ ესროდნენ, თავს ესხმოდნენ და ნაფრეტებად აქცევდნენ თვადამსხმედს. მონსტრები შემოღობილ ეზოებსა და სახლებში აღწევდნენ, ბავშვებს იჭერდნენ და თავისკენ მიათრევდნენ; შეწინააღმდეგებას ვერავინ ბედავდა. ღამ-ღამობით ისინი ტერასებზე აღიოდნენ, საწორებიდან მოძინარე ბავშვებს იპარავდნენ და შეუფერხებლად ტოვებდნენ ტეროტორიას. მათ დანახვაზე ძაღლებს ყეფვისაც კი ეშინოდათ.

ამის გამო ხარბს ქურაში გავდა ჯგუფურადაც ეშინოდათ. საბარემა მონსტრებმა მთლიანად გაანადგურეს რქოსანი პირუტყვი, რადგან ფარაზე თავდასხმისას თითოეულ მონსტრს რამოდენიმე საქონელი მიჰყავდა.

მონსტრებმა დატოვეს ეს მიწები და ერზენენში გადაიხვეწნენ (რაიონი სამხრეთ სომხეთში, ასურეთის სამღვართან), სადაც ყველა სოფელი გააჩანაგეს. ასევე დააცარიერეს ქვეყანა მეიფერკი და მთა კაქაის მიმდებარე ტერიტორიები, ასევე დიდი ბარადი მიაყენეს ამიდას (რომის კოლონია მესოპოტამიაში)“.

აქ ხედნაწერს რამოდენიმე გვერდი აკრია. მეცნიერები დიდი ხნის მანძილზე ამტკიცებდნენ, რომ დიონისემ ტერ-მახრედან საოცარი ზღვარი შეთხზა. კამათობდნენ ასევე იმის შესახებ, თუ რას გულისხმობდა მონსტრების აღწერა – „,ჰქონდათ მათ ზურგზე თევზის ფარფლის მაგვარი ფაფარი თუ გრძელი ბადანი, როგორც გარეუდ ტახს“.

მრავალი ძველი ქრონიკა შეიცავს მოთხრობებს დემონების შესახებ, რომლებიც თითქმის არსაიდან ჩნდებოდნენ, რათა გაეტაცათ ან გადაესანსდათ მსხვერპლი. ამ დემონებს ხშირად აღწერენ როგორც „შავ არსებებს სიბნელეში მანათობელი თვარებით და ეშმაკეური მზერით.“ საგულისხმოა, რომ უმეტეს შემთხვევაში ეს მონსტრები ძლიერი ჭექა-ქუხილის დროს ჩნდებოდნენ.

აბატმა რადემა, ინგლისში ესექსის საგრაფოს ქ. კოგეშერში მდებარე მონასტრის წინამძღვარმა საკუთარ „ქრონიკებში“ აღწერა გრიგარი, რომელიც 1205 წლის ივნისში, წმ. იოანე ნათლისმცემლის დღეს ამოვარდა და ქაღალქში თითქმის ყველაფერი დაანგრია:

„ითანე ნათრისმეცემრის წმინდა ღამეს მთერ ინგლისში ქარიშხალი მძვინვარებდა, ქუხდა და უწყვეტად ასხამდა წვიმა. კენტის საგრაფოში, ქ. მეიდსტოუნის მახლობლად მეხმა უცნაური მონსტრი მოკვდა... ამ ურჩხულს უცნობი არსების თავი ჰქონდა, ადამიანის მუცელი, ხორც სხეულის სხვა ნაწილები სხვადასხვა ცხოველის. მისი შავი გვამი ძარიან დამწვარა და ყარდა; ცოტა ვინმემ თუ შეძლო მასთან მიახლოება.“

აბატმა რადფმა კიდევ ერთი შემთხვევა აღწერა, რომელიც 1905 წლის 29 ივლისს, ასევე ჭექა–ქუხილის დროს მოხდა:

„მთერ ინგლისში მძვინვარებდა ქარიშხალი, საზარდად ქუხდა, ეღავდა – ბევრს ეგონა, რომ საშინელი სამსჯავროს დღე მოვიდა. დიდი რამოდენიმე ადვირას უცნაური მონსტრის ნაკვარევი იპოვეს, მისი დიდი ტერფი ბოროსკენ ვიწროვდებოდა. მსგავსი რამ არავის არასდროს უნახავს. მოქარაქეები ამტკიცებდნენ, რომ ეს გიგანტური მონსტრების ნაკვარევი იყო.“

ტუდორების ეპოქის ისტორიკოსმა ჯონ სტოუმ შემდეგი ინციდენტი აღწერა, რომელიც დახლოებით 1538 წელს ღონღონში, კორნხილის ქუჩაზე მდებარე წმ. მიქაელის ტაძარში მოხდა.

„როდესაც მნათეები სამრეკლოში გარებს რეკავდნენ, რათა ეშმაკები განედევნათ, სამხრეთის ფანჯრიდან მათთან ადამიანის მსგავსი საზარელი არსება შევიდა და ჩრდილოეთის მხრის ფანჯრიდან გავიდა. შიშიგან მორჩილები ძირს დაეცნენ და გარკვეული დრო უგონოდ იყვნენ.“

მთარგმნელებმა და ისტორიკოსებმა სტოუს მონათხრობი სკეპტიკურად აღიქვეს. თუმცა, უნდა გავითვადრისწინოთ, რომ იმ დროს ბარების რეკვა ბოროტი ძალების სახელებიდან განდევნისთვის ჩვეური ამბავი იყო.

როდესაც იმპერატორმა კარლოს დიდმა ყველა მეზობელი ქვეყანა დაიმორჩილა, მკაცრი კანონები შემოიღო, რათა დემონებს მოსავადი ვეღარ დაეზიანებინათ; მონასტრებში ისმოდა აბატების აღგზნებული სიტყვა ტყის კაცებზე, რომლებიც კეთილ ბერებს იტაცებდნენ და ბოროტის ნაშიერებს სასტიკ სიკვდილს უქალოდნენ.

840 წელს დიონის მთავარეპისკოპოსმა აგობარდმა აღწერა ამბავი სამი დემონის შესახებ, რომლებსაც ჯერ სამი დღე ქადაქში ბორკიდებით დაატარებდნენ, შემდეგ კი ქვებით ჩაქოდეს. თავის მანუსკრიპტში „ანგლოსაქსური ცრურწმენების დაგმობის შესახებ“, რომელიც რათინურად დაწერა, მთავარეპისკოპოსი ისე დაღადა მოიხსენიებს მთებში მცხოვრებ ბოროტ დემონებს, რომ მონათხრობში მათი აღწერაც არ ჩართო.

როგორც წესი, წარსულის ამბებს ჩვენ თანამედროვე ცხოვრების ჭრილში განვიხილავთ; ჩვენი აზროვნება და ქმედებები დღევანდელი სამყაროთი განისაზღვრება, ამიტომ ყოველთვის ვერ ვახერხებთ იმ ეპოქის გარემოს აღქმას, რომელსაც განვიხილავთ.

earth-chronicles.ru